

„Danferen“

et halvgjælligt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ udkommer hver Onsdag og Lørdag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Ulandet \$2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: Harald Jensen

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danferen“

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtryktlig Oplysning modtages af ledige og af Gælder og betal. i Overensstemmelse med De Forenede Staters Lovgivelser.

Naar Læserne henvender sig til Fjolk, der udsender i Bladet, enten for at lade sig indføre for at lade Oplysninger om det overreede, behøves det altid omstalt, at de lade deres tilfælde indføre i dette Blad. Det vil være til gavnlig Rytte.

Min Højtidsang om Bjerget osv.

(Nr. 241 i Salmebogen.)

Overlat af John Varien, San Francisco, Cal. Indf. af Past. W. A. Andreassen.

I now my voice in festive song am raising, About the mount of visions, where I, gazing Into the depths of heaven, my woes dismiss; Here Christ the last time from His own departed, As glorified He from among them started For perfect bliss.

Far, far I look, until my sight is failing, But through the deep my search is unavailing, To find where He, our life and light took flight; Yet God be praised! my thoughts above may hover, And Christ beyond the hiding cloud discover In glory light.

Arise, my soul, behold Him there ascended; Enthroned He sits, by heavenly hosts attended. The world and all its glitter now forsake; Then of His glory, who grim death defeated, And hence on heaven's throne as king is seated, Thou shalt partake.

Depart, O world, with what thou callest pleasure, The narrow way I choose with all its measure Of trials, while its seasons onward roll. And when this life has reached its termination, Save me, O Jesus, hear my supplication: Receive my soul!

Then I with the angelic host of heaven, Where praise to Thee eternally is given, Among the ransomed ones shall ever stand, And see the city, built by God, immortal, Its glory light within the golden portals Supremely grand.

Kongregationalisme.

Det er en bekendt Sag, at Kongregationalisterne drive Mission blandt Stambinaberne og Indianerne; mellem hime siden 1884 — 85 og mellem disse siden 1882. De tæller 25 dansk-norske, 102 svenske og 135 tyske kongregationale Kirker efter deres Opgivelse.

3 Kongregationalisters norske Blad „Evangelisten“ for 30 Juli d. A. var et Foredrag af R. A. Zeruberg, Professor i den dansk-norske Afdeling ved den kongregational Præsteskole i Chicago, hvori saare Kristfribrige Lærdomme om Børnenes naturlige Tilstand vare fremsatte. Jeg havde ventet paa, om ikke nogen af Præsterne i den dansk-norske kongregational Birkfælleskab vilde tage til Orde med Professorens ubestemte Lærdomme; men hidtil have de alle været lause, og Lærdommen maa vel være Vidne om, at de selv ere i Overensstemmelse med Professorens Lærdomme. „Den, der tier, samtykker.“

Prof. begynder sit Foredrag med at anføre et Motto, som „Foreningen til Børnenes Bestyrelse“ bruger: „Vi tale for dem som ikke kunne tale for sig selv.“ Snart faa vi dog at vide, at det ikke er de umælende, han vil tale for, men nogle „langt højere Væsenere“; han gør sig nemlig til Børnenes og Ungdommens Talsmand. Prof. mener, at der herfter ligger en Børne- og ungdomsbevægelse i blandede kongregationale og over for Børnene og Ungdommen, og han spørger om Aarsagen dertil. Herpaa lader han en andens Spørgsmaal tjene som Svar: Det skriver sig fra den Opfattning, som er almindelig blandt vort Fjolk, at Børnene ere Synden hjemfaldne fra Fjødelsens af. Dette tiltræder Professor Zeruberg. Og senere siger han: „Den gamle Lære om Aarvsyndens hængende endnu fast hos mange, og fra denne kommer naturligvis Begrebet om de udsatte Børns Fortabelse og Gensøvelse i Daaben.“ Og senere fortæller han, at han en Gang opfatte et dødsfygt Barns Daab til efter en Gudstjeneste, og imidlertid bøde Barnet udøbt. Dette blev svarede dog ikke Professorens; han trøstede de bedrøvede med at anføre Pauli Ord i Rom. 5, 18: „Altsaa ligesom der ved ens Fald kom Fordømmelse over alle Mennesker, saaledes skal og ved ens Retfærdighed komme over alle Mennesker Retfærdiggørelse og Liv.“ Og om dette Skriftpaar siger han „at det burde være tilstrækkelig til at vise os, at Børnene frefes ikke ved Daaben, men at de allerede ved Fjødelsen ere frefte ved Jesu dnyderede Frefsergerning. Altsaa ere de ikke Synden eller Djævelen hjemfaldne, men hører Herren til fra deres spædste Dage“.

Enhver der vil, kan forsaa, at Prof. Ord ere sit imod den hellige Skrifts klare Lærdomme; og selv om Skriften ikke bruger Ordet Aarvsynd, saa taler den tydeligt om Sagen og forudsætter overalt Menneskets (og saa Børnets) synderige Natur: „Menneskets Hjertes Tanke er ond fra hans Ungdom af“ (Mos. 8, 21); „Ja, som der dog en ren af en uren! men nej, ikke en eneste“ (Job. 14, 4); „Se, jeg er født i Synd, og min Moder har undfanget mig i Synd“ (Sal. 51, 7); „Hvad som er født af Kvind er Kød“ (Joh. 3, 6). Disse Sprog vise klart nok, at Synden gaar i Arv fra den ene til den anden i Menneskeslægten, og at Børnene ogsaa af „Naturen ere Børnenes Børn“ (Efs. 2, 3). „Fædrene aad sure Druer og Børnenes Tandter bleve sømme“ (Jer. 31, 29). „Alle ere afbegne“, „de ere forberedte til Høje“, „der er ingen, der gør godt end ikke en“, „den ganste Verden ligger i det onde“. I god Overensstemmelse hermed siger den angsbuigste Konfession: „Alle Mennesker fødes med Synd, det vil sig uden Gudsfrugt, uden Tilid til Gud og med Begærtilghed.“ Og Bistop Balslev siger i sin Lærebog, at: „Aarvsyndens er en Fordømtthed eller Fordørelse i Menneskets Sjæl, der gør, at vi af Naturen ikke have nogen sand Gudsfrugt, men derimod ere tilbøjelige til Synd.“ Saaledes lærer Skriften og Kirken paa Skriftens Grund om Børnenes naturlige Tilstand. Prof. Zeruberg siger, at „Gud har givet os Børnene rene og usyndlige fra sin egen Haand“.

Professorens Eksegefe af Rom. 5, 19 er ogsaa forkert; Udgagnsorden staa i forskellig Tid, medens han gør dem famtidige. Der staa, at Fordømmelsen er kommen over alle Mennesker; men det hedder ikke, at Livsens Retfærdiggørelse ved Jesus er kommen, men skal komme over alle, og det gør en vældig Forskel i Mening. Menneskene ere fødte under Fordømmelsen, men de ere ikke fødte med eller under Livsens Retfærdiggørelse, som Prof. giver det Udseende af; Liv og Retfærdighed bliver efter Skriftens klare Lære først et Menneske til ved Tro og Daab; „hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig;“ ikke Fjødelsen af Kød bringer Barnet til Delagtighed i Frefsen i Kristus, men Gensøvelsen. Og „den gamle Kirkes Begreber“ om Gensøvelsen i Daaben hvile ikke paa Lant eller Sandgrund, men paa Jesu egne Ord: „Uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige“ (Joh. 3, 5).

Herren bevare os, at vi maa holde fast ved den rette Form af de sunde Ord og ikke lade os diltede af fremmede og skrifstribrige Lærdomme paa noget Punkt, hvor de saa end komme fra. — Med det samme skal jeg udiale, at

den kongregational Mission blandt de nordiske Fjølleslag kommer bestandig frem under den usunde Fremstilling, at Kongregationalisterne blot vilde hjælpe vort Fjolk til Kristendommen, men ikke kongregationalistere dem, og saa henviendes der til gldne Udtalelser, og Frihedsfind hos Kongregationalistene. Dette Mummepil afflæses dog mere og mere. Blandt andet læses i den kongregational Præsteskoles Aarsberetning for Juli 1902 en Henstilling fra Fakultetet, om at den kongregational Samfund ansætter den øverste Professor i de forskellige Afdelinger ved Præsteskolen i Chicago, medens saa de forskellige Kirker (og saa de dansk-norske), som potse i Alder og Erfaring (Aantal nævnes ikke) skulle have Del i at underholde og i at bestemme Ledelsen af de fremmede Afdelinger (foreign departments). Og tillige udtaler Fakultetet, at Missionens Maal er ikke at opholde en fremtidig Birkfælleskab i de forskellige Nationaliteters Sprog, men at saa dem amerikanisere og dermed selvstændigt kongregationalisere.

Heretter behøver saa ingen at være i Tvil om Maalet for Kongregationalisternes Mission blandt skandinaviske Fjolk; deres Program er tydeligt nok. J. M. Hansen, 380 W. Erie St., Chicago, Ills.

At de maa være eet.

I Frefserens høpkepræstelige Bøn, hvor han udsøjer hele sit af Kærlighed bristende Hjerte for Faderen i indertlig Forbøn for sine Dyciple kommer det Udtryk igen og igen: at de maa være eet. Han sendte det Liv, som Verden vilde berede hans elskede Apostle, de tusinde Livsøjer, Hymngæstler og Studiefæller, som vilde blive dem til Del, men Arbejdet maatte jo gøres, Guds Rige prædikes, og ingen andre kunde være Redfæderne. Og saa beder han for dem og anraaber Faderen om at være med dem, at Gerningen kunde saa fremgang. „At de maa være eet!“ Og Frefseren begrunder dette gentagne Forlangende; han siger: at Verden kan tro, at du har udsendt mig. Og atter: Jeg i dem og du i mig, paa det de skulle være fuldkommede til eet, og at Verden kan tende du har udsendt mig og har elsket dem. — — — For Frefseren stod det klart, at Enigheden blandt de kristne, den indbyrdes Kærlighed, hvorpaa deres sande Discipelforhold til Messieren skulde tendes, vilde være for Verden det mest overbevisende om deres Herres guddommelige Sendelse. Saaledes staa da den kristne Kirke med det Ansvar overfor Verden; ved dens indbyrdes Forhold at vidne, at Jesus er i Sandhed udsendt af Faderen, at hans Kærlighed er den Grundlov, som raader i deres daglige Liv, i det mindste som i det største, med Ven som med Fjende, og hans Villie den Lov, som de fremfor alt søger at fuldbyrde.

Dg utallige Steder fra Biblen falder os ind, hvor han, som gav sig selv til det høderte for Ven og Fjende, formaner sin Discipelstare til at bevare den indbyrdes Kærlighed. Vi kan det paa Fingrene, om den gælds-hundne Tjener, om Straffen for den der talder sin Broder en Daate osv.. Hans hele Liv var en Række af Kærlighedsgerninger med en Taalen af Misforstaaelser, Spot og Foragt og tilfaldt en vanærende Død som Løn; uden Klage og uden Utaalmodighed, han den fuldkomne og syndfri. Det falder naturligt at se sig om efter de, som i deres Liv frembærer det stærkeste Bindebånd, at Jesus er den af Gud udsendte, som har Magt til at ombanne Hjertene. Ja, mange Kirker og mange Præster findes der, og mange Menigheder; en Uenlighed af Misforstaaelser holdes der, og Masket af Prædikener om Jesu Kærlighed og Bønner om Guds Velsignelse lyder der. Der lyder nok — mer end nok; men hvor er Enheden, som er en Frugt af Kristi Kærlighed. Hvor er Fordrageligheden, Brodersindet? Hvor det for Verden overbevisende Tegn, at Kristi Rige er mere end Prafer og lange Bønner, — er Gerning og Sandhed? Mand mod Mand i bitter Fjendskab; Samfund mod Samfund, der græder hver Lejlighed til at give hinanden en Snært og glæder sig dnyt over gensidig Stræb- ligheder, Præst mod Præst, der i „broderlig Kærlighed“ beder ud til hverandre som nogle Slagsbrødre, eller af Lutter Jver for „ten Lære“ der ofte staa-

for Synonym for personlig Vre, fjenderlemmer Samfund og stifter Fjendskab mellem dem, der i Kristus burde være eet. Er det ikke saa? Jeg taler om vore egne indbyrdes Forhold. Man er kristelig mod ens Venner og Meningsfæller; men overfor de andre er man haanden som staa i Stedet for at være Kinden, som frivillig tager imod Slaget, idet man aldrig tvivler paa sin moraliske og menneskelige Ret til at paapege Staven i Broderens Næ og om mulig til rette Land for Land.

Og vi taler om Jesu Disciple, og fortæfter os til hans Død, vi som i et vort raaber Herre, Herre, men undlader at gøre hans Faders Villie, som er i Himmelen, vi der lader vort eget lille bitte Selv spille den store Rolle i al vor Gøren og Vaden, og efter kun dem, som vil indrømme, at vi gør det. Er det ikke saaledes, i det hele store, som Mand og Mand imellem? O vi stakkels Mennesker; saa tung en Byrde lægger vi paa os selv, den at vilde have vort eget lille Jeg — vor Værdighed ved vor Indflydelse, — endelig gælde, for hvad vi er, have Plads saa vort Lys kan skinne, kun da er vi tilfreds; — som om det var Lykten i sidste Instance, som om Lykten ikke netop findes i Jesu Fodspor — at være sagtmobig og ndom af Hjertet at give sig selv hen i fuldeste Maal, at frastige sig alt Ansvar fra Livets indviklede Reje og tun trolig sølje ham, som ikke sparede sig selv, og som dog ikke var regnet blandt Mennesker, som elskede og sit Had til Løn som gav alt og fik et Kors som Gengæld, men som i Dag sidder ved Faderens høje Haand og har al Magt i Himmel og paa Jorden. Thi „fordi hans Sjæl har haft Møje, skal han se det, hvorved han skal frettes.“

Det hører vi nok om: at frefses ved Jesu Død; men kun den som gør Faderens Villie, skal indgaa, det trænger vi under tiden til at faa at vide, ligesom ogsaa en nærmere Udlægning af „Faderens Villie“. En Lægmand.

Kristeligt Arbejde.

(Fra Sore Amstidende.)

For en halv Snes Aar siden var jeg Tilhører ved et Møde i Slagelse. B. Brücker holdt Foredrag, og efter sin Svadane forbausede han Gudsfolk ved at begynde saaledes: „Vor Ulykke er, at der er for meget Kristelighed i Danmark“. Senere forklarede han sig naturligtvis nærmere, og det viste sig, at det kristelige Stribevejen havde for megen Magt over Fjolk. Naar bare noget — en Bog, et Stykke i et Blad osv. — havde et kristeligt Stin, saa blev det taget for gode Værer, selv om det var ganske uagte og i Virkeligheden ikke var Kristendom.

Det kunde godt understrive, og jeg tilføjer: der er en vis fast Kærlighed over Fjols Kristendomsopfattelse nu for Tiden. Det gælder alle Partier og Retninger. Det staa saadan for Fjolk, at Kristelighed giver sig kun til Kende ved at bede, synge, deltage i Møder osv. — Man glemmer, at Kristelighed ogsaa kan give sig til Kende ved arligt og redeligt Arbejde.

De fleste Kristne i vore Dage vil tænke, at hvis f. Eks. en Vige skal gaa og fejre paa en ret kristelig Maade, saa skal hun gaa og synge Salmer, bede eller lign. Man glemmer, at selve det at udføre Arbejdet godt og omhyggeligt ogsaa er kristeligt.

En ung Vige blev en Gang spurgt om, hvorpaa hun kunde mærke, at hun var kristelig dakt. „Jo“, sporede hun, „for nu fejrer jeg altid rent under Sengen.“

For Tiden vil Fjolk le ad saadan et Svar. De vilde forlange det Svar, at nu bad hun, eller noget i den Retning. Ja, det kunde hun have svaret; men hun kunde ogsaa med Rette svare, som hun gjorde. Hun havde nemlig mærket, at der var foregaaet en stor Forandring med hende. For havde hun udsørt sit Arbejde med Trælsind. Hun havde kun gjort det, hun skulde, og hun havde hjulst, hvor hun mente at kunne gøre det, uden at det blev opdaget. Nu derimod gik hun ved sit Arbejde som en fribaare Kvinde og udsøgte det, fordi hun vilde udføre det godt. Der var kommen en anden Aand i hende. Det er en Gudstjeneste at gøre rent. — Ude i Naturen skal Gud nok selv sørge for at holde rent. Han sender Torben og Regn og Blæs — og naar

vi i Aar klager over, at der er for meget Regn og Kulde, saa maa vi huske, at dette tvæler en Mængde Larver, Jaffer og Bakterier, og den Mulighed er ikke udelukket, at vi i vore egne har trængt til en Rengøring.

I alt Fald: i den fri Natur holder Gud selv rent. Men i de Huse, han har givet os Lov til at bygge, der har han overladt det til os. Og den Kvinde, som holder Huset godt rent, saa der ikke skjuler sig Bakterier og Smittestoffer i Krogene, saa det kan være en sund Bolig for Mennesker, hun maa gerne tænke, at hun udfører Guds Villie lige saa vel som Præsten paa Præsteskolen. Hun maa gerne føle, at hun holder Gudstjeneste.

En Gang havde Bistop Monrad i en Tale sagt, at alt, hvad Menneskene havde med at gøre, som Kristendommen ved. Dog var der en Fjhr, som vilde gøre sig vigtig og sagde til Monrad: „Sig mig, Deres Højerlighed, naar en Stomager sidder og sner Støveler, kommer det saa ogsaa Kristendommen ved?“ — Derpaa sporede Monrad paa sin lidt spidse Maade: „Ja, i meget høj Grad. Om Støvelerne skal have brede eller spidse Snuder, om de skal have lave eller høje Hæle, kommer maaske ikke saa meget Kristendommen ved — rent noget, da det kommer Sundheden ved og naar Gud har givet os et sundt Legeme, saa er det ikke hans Villie, at vi skal ødelægge det for Nodens Skyld. Men om Støvelerne bliver fjet af godt Læder og udført paa prisværdig Maade det kommer i høj Grad Kristendommen ved; thi det er det eneste, Kristendommen vil Stomageren i det Døds!“

I vore Dage, da Arbejdsforholdene er TidensBaklidelighed baade i stort og smaat, var det vist ikke af Vejen, om kristne Mennesker tænkte paa og talte om det, saa at baade Arbejdere og Arbejdsgivere fik at se, at det arlige Arbejde er en Gudstjeneste.

Der var meget bundet, om Karlen vidste, at naar han pløjer eller høster godt, saa gør han sit til, at den Velsignelse, Gud har nedlagt i Naturen, som til det Maal, Gud har villet. Hvis Vigen, der skal ud at malke, tænkte paa, at hun kan gøre sit til, at de velsignede Kæer kan komme os til fuld Rytte, saa gaar hun Guds Vrindelige saa velsom Missionæren, der gaar ud til Hødningerne, saa vilde Mælkespanden ikke være saa tung.

Og det var heller ikke af Vejen, at Fjolk, naar de stal til Landsbingsvalg, tænkte paa at gaa Guds Vrinde i dette Stykke. Et Fjols Kristelighed skulde dog ikke blot kendes i Kirkerne, men bl. a. ogsaa paa, at der var gode Lovet og god, reffærdige Tilstande i Landet. R. Bjerre.

Og saa en Oplysning.

Trufant, Sept. 15.

Til min store Forundring ser jeg, at Pastor Johnson, Samfundets Sekretær, benægter, at Aarsmødet vedtog en Beslutning, der gik ud paa, at Kandidater fra andre Stoler og Præster fra andre Samfund, som ønsker at optage et Arbejde i den forenede danske Kirke, skal tage Eksamen ved vor Stole i Blair. Jeg var Deleгат fra Menigheden her i Trufant og var til Stede, da denne Beslutning blev vedtaget, og kan derfor bevidne, at det forholder sig saaledes, som Pastor Ridsig har gjort opmærksom paa i „Dkt.“ Nr. 64. Da Sagen som op til Forhandling, tænkte jeg ved mig selv: Bære dette Forslag kunde gaa igennem, thi der ved vilde vi i Fremtiden blive nogenlunde sikret i vort Samfund. Siden fik vi jo en anden Bestemmelse om at saadanne maa være anbefalede af Udsvalget i Danmark, men herfor nævnte Forslag blev vedtaget, ja endog uden videre Debat.

Jeg synes dette er en meget vigtig Sag, og jeg synes, den burde ikke laas skjel. Lars Christen.

Fra Royal, Ja.

Den 14. September var det 30 Aar siden, at Pastor A. L. J. Söhlm og Hustru bleve agteviende i New York, dette havde Fjolk i Royal og Omegn faaet Kundskab om, saa da Præsten kom hjem fra sit Annels Henad Eftermiddagen, var der henved 60 af ungdommen fra Royal og Willow Creek for at ønske dem tillykte; de foreværedem en tofaldet luftet Vogn med alt Tilbehør, Tapper og Pist lige færdig til at fætte Hestene for. Det rummelige Præstehus blev fuld af Gæster, og snart lod Sengen fra den store Ungdomsstare og derefter talte Præsten nogle Ord og talte for Gæden. De antomme Gæster havde beladet sig paa at gøre Anretning den Dag og bød Præsten med Familie tilbøds. Da Kl. var 8 samledes de i Kirken til Ungdomsmøde. Dagen efter saa man Præstefamilien ude i Settlementet i den nye Vogn.

Lucif, Wis.

Den trable Høsttid er alt forbi, og Tærfningen vil snart blive tilendebragt. Udbyttet er rigtigt i Aar baade med Hensyn til Sæd og Hø. — Natien til den 13 Sept. havde vi en haard Frost som stavede Raffin og Gadesager ganske beindelig. — Gamle Lars Lund i Milltown, en af de første Emigranter, som bosatte sig her i det danske Settlement afgik ved Døden for kort Tid siden i 70 Aar paa sin Frefser, i en Alder af 44 Aar. Han efterlader sig 3 Søner og to Døttre som alle er bosiddende i Milltown. Hans Hustru bøde for 3 Aar siden. — Mange Slægtninger og Venner fra andre Egne har i Aar gaaet vort danske Settlement. Vi takker dem for Besøget. — Christian Sørensen og Miss Christine Jensen fra Elk Horn havde Bryllup den 4de Sept. de blev viet af Pastor Chr. Pedersen West Danmark Til Lykke! — Her har været en ualmindelig Mængde Blakberrier i Stoven i Aar Værplutterne har nu forfnet os med Vær til Sultetøj og Vin for længere Tid og oven i Købet haft Pienic i Stoven hver Dag i 3 a 4 Uger. — Det forekommer os at Danferne har Ord for at være et af de fremdelige Fjolk her i Amerika, naar man da ikke tager de smaa ughydige Forførelser i Betragtning; men nu ser det til, at der er kommen en afstielig Forbønder-Epidemi iblandt Danferne herovre saa den sidste Akt for enkeltes Vedkommende vil slutte med en Striktele om Halsen.

Lidt fra Luther High School and College i Racine, Wis.

Paa Grund af, at vore Kontrakter ikke kan blive færdige med Stolen til 15. Oktober, ser vi os nødsaget til at udfætte vor Stoles Aabning til 31. Oktober, vor mindeværdige Reformationsdag.

Samtidigt vil vi gerne indbyde Stolen Venner naar og fjern til at overvære denne store Høstidsdag i Racine og dele Glæde med os, som ogsaa i Forening at nedbede Guds Velsignelse over den Gerning, som Stolen ved Guds Naade skal optage, saa vor Stole maa blive til megen Velsignelse for vort Fjolk i de østlige Rækker.

Vi er nu kommen saa langt frem med den penuniare Side, at vi i Dag har samlet de \$25,000, som Stolen Stolen kostet; men saa har vi jo endnu \$5,000 Gæld tilbage, og for at fjerne denne Gæld sælger vi vore Hugesgrunde meget billige. Der er 50—100 Lotter, som skal sælges. Prisen er fra \$250 til \$500, saa vil vi faa et betydligt Jond til Stolen. Disse Hugesgrunde vil efter al Sandhnlighed blive meget mere værd om kort Tid, da Part Komiteen har foreslaet at anlægge Varten lige overfor vort Land og vor Stole. Naar denne Part er anlagt, kommer Stolen til at ligge midt i en vndig Have. Fremdeles vil jeg gerne sige, at vi har faaet sikret os dygtige Lærere til Stolen. Vore tre Høvelærere er: Prof. E. C. Nelson, forhenværende Principal for Stambinovia Academi, Miss Andersen, forhenværende Principal for det tysk-lutheriske College, Pittsburg, Penn. og Miss Petersen, forhenværende Forstanderinde for Carstensens Business-College her i Bhen. Herren velsigne og sætte os til Velsignelse!

Saa vil jeg slutte med at sige en hjertelig Tak til alle Venner, som har støttet os saa rigeligt ved dette store Foretagende, og lad os fremdeles bede, at vor Stole maa blive en Tjenerinde til vort Fjols timelige og aandelige Vel, alt af Naade for Jesus Kristus, vor Herres og Faders Skyld. E. S. Jensen.